

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně JUDr. Zuzanou Šmídovou v právní věci

žalobce: **PhDr. J. Ch. CSc.**, narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený JUDr. Karlem Brücklerem, advokátem,
AK se sídlem Praha 5, U Hrušky 63/8

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**,
sídlem Praha 2, Vyšehradská 16,
za níž před soudem jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových,
sídlem Praha 2, Rašínovo nábřeží 390/42

o zaplacení částky 1 500 000 Kč s příslušenstvím a 11 194 Kč s příslušenstvím,

takto:

- I. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci částku 109 806 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení z této částky ročně od 24. 10. 2014 do zaplacení, dále 8,05 % úrok z prodlení z částky 51 000 Kč od 24. 10. 2014 do 15. 9. 2015, 8,05 % úrok z prodlení z částky 49 000 Kč od 24. 10. 2014 do 10. 9. 2017, 8,05 % úrok z prodlení z částky 64 130 Kč od 24. 10. 2014 do 15. 9. 2015, a dále částku 3 146 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení z této částky ročně od 24. 10. 2014 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku.
- II. Co do částky 1 398 422 Kč a co do všech zbývajících úroků z prodlení, se žaloba **zamítá.**

- III. Žalobce **je povinen** nahradit žalované náklady řízení ve výši 1 854,24 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce se svou žalobou došlou soudu dne 23. 10. 2014 domáhal na žalované původně zaplacení částky 5 428 860 Kč s 8,05% úrokem z prodlení z této částky ročně od 24. 10. 2014 do zaplacení a náhrady nákladů řízení. Žalobce předmětnou částku požaduje z titulu odpovědnosti státu za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem dle zákona č. 82/1998 Sb. V podané žalobě tvrdí, že dne 11. 5. 2012 bylo policejním orgánem Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování, Policie ČR, zahájeno trestní stíhání proti žalobci podle § 160 odst. 1 trestního řádu pro trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písmeno a), odstavec 2 písmeno c) trestního zákona (s trestní sazbou 3 léta až 10 let) a pro trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odstavec 1, odstavec 2 písmeno b) trestního zákona (s trestní sazbou 6 měsíců až 5 let). Toto usnesení bylo žalobci doručeno dne 30. 5. 2012. Dne 1. 6. 2012 si žalobce zvolil obhájce a jeho prostřednictvím podal stížnost proti napadenému usnesení. Tato stížnost byla usnesením dozorového státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 zamítnuta jako nedůvodná. Státní zástupce přes všechna podání a argumentaci žalobce po celou dobu trestního řízení podal obžalobu proti žalobci, přičemž dne 14. 2. 2013 bylo zahájeno hlavní líčení v této trestní věci, které skončilo dne 3. 9. 2013 vydáním rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 pod spisovou značkou [REDAKCE]. Tímto rozsudkem byl žalobce zproštěn obžaloby v celém rozsahu podle § 226 písmeno b) trestního řádu. Rozsudek nabyl právní moci dne 26. 10. 2013. V souvislosti s vedeným trestním řízením proti žalobci mu byla způsobena níže uvedená majetková a nemajetková újma: a) za vynaložené náklady právního zastoupení na obhajobu žalobce v celkové výši 75 504 Kč, a to za 24 úkonů právní služby á 2 300 Kč, 24 režijních paušálů á 300 Kč a 21% DPH ve výši 13 104 Kč; b) v podobě náhrady ušlé mzdy, kdy v souvislosti s obviněním žalobce a jeho trestním stíháním mu zaměstnavatel po předchozí dohodě udělil od 25. 8. 2012 neplacené volno. Pro žalobce nebylo akceptovatelné ukončení pracovního poměru (z důvodu presumpce nevinny), na druhé straně pro [REDAKCE] nebylo akceptovatelné, aby trestně stíhaná osoba a následně obžalovaná byla ve výkonu práce, či dokonce pobírala mzdu. V této souvislosti žalobce tvrdí, že překážka práce byla tedy na straně zaměstnavatele. Z důvodu pokračování trestního stíhání žalobce dne 5. 4. 2013 požádal o prolongaci neplaceného volna, přičemž po vydání pravomocného zprošťujícího rozsudku žalobce dne 21. 11. 2013 požádal o ukončení neplaceného volna a zpět uvedení do výkonu práce, což nastalo k datu 1. 12. 2013. Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalobce požaduje na náhradě za ušlou mzdu za dobu od srpna 2012 do listopadu 2013 – tedy za 16 měsíců á 55 590 Kč, to je částku 889 440 Kč; c) náhrada úhrady pojistného na všeobecném zdravotním pojištění, kdy z důvodu trestního stíhání a udělení pracovního volna bez nároku na mzdu, zaměstnavatel žalobce – Ministerstvo zahraničních věcí ČR – provedl odvod pojistného na všeobecné zdravotní pojištění za dobu od 25. 8. 2012 do 30. 11. 2013 ve výši 16 716 Kč, které žalobce následně svému zaměstnavateli uhradil; d) zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 4 447 200 Kč. Žalobce svůj požadavek na zadostiučinění za nemajetkovou újmu odůvodňuje především tím, že medializace a vlastní skutečnost jeho trestního stíhání se nepříjemně dotkla rodiny žalobce, kdy dcera žalobce vzhledem ke svému věku vnímala jak skutečnost novinových článků, tak skutečnost, že žalobce nedocházel do práce. Trestní stíhání mělo celkově velice negativní dopad i na společenský a profesionální život žalobce. V této souvislosti žalobce uvádí, že byl i veřejně známou osobou, zastával řadu funkcí ve státní správě včetně funkcí [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] v řadě zemí a tak dále. Kvůli trestnímu stíhání

žalobce musel opustit tým [REDAKCE], ve kterém působil jako poradce. Žalobce v této souvislosti tvrdí, že i přes zprošťující výrok rozsudku bude toto trestní stíhání vždy ovlivňovat jeho profesní i společenský život, neboť když bude kdokoli zjišťovat informace o jeho osobě (ať již osobní nebo profesní), bude na jednom z prvních míst uvedeno žalobcovo trestní stíhání. Navíc orgány činné v trestním řízení nečinily ani veřejnou omluvu, či významné tiskové prohlášení, kterým by zmírnily dopad žalobcova nezákonného trestního stíhání a dehonestace jeho osoby. Jen na území České republiky se dle žalobce jeho trestní věc dotkla v těchto směrech: ostuda v bydlišti žalobce; zásah do soukromí žalobce, do života jeho dcery, rodiny žalobce i jejího okolí; ostuda v bankovním sektoru, kdy Policie prověřovala účty žalobce ve všech bankách a žalobce je veden v evidencích bank jako osoba prověřovaná Policií; žalobce byl terčem osobních urážek jako zkorumpovaný politik a úředník; v ČR a zahraničí byla v médiích zveřejněna kromě jiného i nepravdivá informace, že byl žalobce zadržen; trestní stíhání žalobce i následně v politických komentářích využito proti jiným osobám, se kterými žalobce následně dál nemohl pokračovat ve spolupráci a byl tak na dlouho limitován i ve své možnosti zastávat vysoké funkce ve státní správě; žalobce je i nadále terčem cílené mediální kampaně, která pokračuje i přes zprošťující rozsudek – orgány činné v trestním řízení nečinily oznámení o zprošťujícím rozsudku/omluvu, což je dle žalobce v příkrém rozporu s tím, jak podávaly médiím informace o jeho trestním stíhání; došlo k přerušení kariérního postupu žalobce a i v případě jeho pokračování jsou okolnosti žalobcova trestního stíhání třetí stranou prověřovány a ověřovány; vlivem trestního stíhání došlo k sociální i profesní ostrakizaci jak v ČR, tak v zahraničí; NBÚ automaticky zahájil řízení o zrušení platnosti osvědčení na stupeň utajení, což je předpoklad pracovního zařazení žalobce a zastavil ho až na žalobcovu výzvu. V zahraničí byl případ žalobce medializován v jeho neprospěch včetně nepravdivých informací o žalobcově zadržení – žalobce byl v zahraničním tisku zásluhou českých orgánů a orgánů činných v trestním řízení označen za zkorumpovaného politika, což má, mělo a s velkou pravděpodobností bude mít vliv jak na další mediální obraz (viz například komentář v [REDAKCE] a již po vynesení rozsudku), a toto může a bude negativně ovlivňovat osobní, rodinný a profesní život žalobce. V neposlední řadě žalobce uvádí, že kvůli medializaci v zahraničních médiích mělo jeho vykonstruované trestní stíhání negativní dopad i na jeho nejbližší rodinu trvale žijící v zahraničí, otce, sestru s rodinou, syna a další příbuzné. Díky žalobcově dlouholeté činnosti v zahraničí a širokým kontaktům z toho plynoucích mu tato kauza přinesla ostudu po celém, světě. Z těchto důvodů žalobce ke stanovení výše zadostiučinění za nemajetkovou újmu požaduje pětinasobek ušlé mzdy za dobu trestního řízení proti jeho osobě, tedy 5x 889 440 Kč, to je 4 447 200 Kč. Dne 30. 9. 2014 žalobce prostřednictvím svého právního zástupce obdržel přípis Ministerstva spravedlnosti, odbor odškodňování, kterým mimo jiné Ministerstvo spravedlnosti sděluje, že ve věci podaného nároku žalobce na odškodnění ze dne 17. 4. 2014, nestihne v zákonné 6měsíční lhůtě žádost žalobce vyřídit a lze očekávat její vyřízení do konce listopadu 2014, tedy po uplynutí 6měsíční lhůty k uplatnění náhrady škody za nemajetkovou újmu. Z důvodu procesní opatrnosti tak žalobce podal předmětnou žalobu.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 17. 9. 2015 navrhla zamítnutí žaloby v plném rozsahu. Potvrdila, že u ní žalobce dne 17. 4. 2014 uplatnil nárok na poskytnutí náhrady újmy ve výši 5 428 860 Kč ve smyslu zákona číslo 82/1998 Sb., v platném znění, za nezákonné rozhodnutí vydané v trestním řízení vedeném proti osobě žalobce u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod spisovou značkou [REDAKCE]. K projednání žádosti žalobce došlo dne 14. 9. 2015. Žalovaná nároku na náhradu obhajoby vyhověla ve výši 64 310 Kč, nároku na nemajetkovou újmu ve výši 51 000 Kč, nárok na náhradu ušlého zisku neshledala důvodným. K nároku žalobce na náhradu nákladů obhajoby žalovaná konkrétně uvedla, že shledala tento nárok důvodným ve výši 64 130 Kč (19 úkonů á 2 300 Kč, dva poloviční úkony á 1 150 Kč, 21 paušálů á 300 Kč, promeškaný čas ve výši 700 Kč a 21 % DPH). Žalobcem požadovaný úkon obhajoby ze dne 2. 6. 2012 (poznámka: úkon nazvaný jako sepis ve věci samé) byl přiznán ve výši jedné poloviny,

neboť dle ustálené judikatury náleží stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání mezi úkony, za které dle § 11 odstavec 2 advokátního tarifu náleží odměna ve výši jedné poloviny. Za podání ve věci ze dne 18. 9. 2012 byl přiznán jako jeden úkon ve výši jedné poloviny – šlo o jedno podání nazvané návrh na předběžné podání obžaloby a návrh na zastavení trestního stíhání, tedy o úkon procesní povahy, za který náleží odměna ve výši jedné poloviny, neboť předmětné podání neobsahovalo právní rozbor věci. Úpravy ze strany žalované byly rovněž provedeny u hlavního líčení ve dnech 16. 4. a 25. 4. 2013 – vzhledem ke skutečnosti, že přestávka nepřesáhla dvě hodiny, byla u hlavního líčení ze dne 16. 4. 2013 přiznána odměna ve výši tří úkonů a promeškaný čas za tři půlhodiny, u hlavního líčení ze dne 25. 4. 2013 pak odměna za dva úkony a promeškaný čas za čtyři započaté půlhodiny. Nárok na náhradu ušlého zisku a úhrady na všeobecném zdravotním pojištění žalovaná neshledala důvodným z důvodu neexistence příčinné souvislosti, když bylo zjištěno, že ještě před zahájením trestního stíhání požádal žadatel o poskytnutí neplaceného volna. Po skončení pracovního volna byl pak žalobce dnem 1. 12. 2013 zařazen v útvaru ministra pro otázky právní a konzulární do funkce zvláštního zmocněnce pro mezinárodní dimenzi EU. S účinností od 7. 9. 2014 byl jmenován do funkce [REDAKCE]. Z uvedeného dle žalované plyne, že není dána příčinná souvislost mezi existencí tvrzené škody. K nároku na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění v penězích za nemajetkovou újmu žalovaná konstatovala, že v předmětném trestním řízení bylo vydáno nezákonné rozhodnutí. Po zhodnocení okolností případu žalovaná shledala nárok žalobce na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění v penězích důvodným ve výši 51 000 Kč. Při stanovení výše zadostiučinění bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že žalobce byl trestně stíhán v souvislosti s výkonem svého povolání a došlo k medializaci celé věci. K medializaci žalovaná přihlédla při volbě formy zadostiučinění a její výše. V této souvislosti žalovaná poukázala na judikaturu Nejvyššího soudu ČR (rozsudek ze dne 3. 7. 2012, spisová značka 30 Cdo 4280/2011), dle které je medializace prostým důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení a obecných veřejných poměrů případů, a nelze přičítat státu k tíži, že princip presumpce nevinný byl narušen sdělovacími prostředky, či dokonce, že jimi byl narušen ve značné míře. Dochází zde k přetržení příčinné souvislosti mezi vedením trestního stíhání a skutečností, která újmu zakládá či zvyšuje. Dle žalované žalobce nijak neprokazuje, že by informace o trestním stíhání byla poskytnuta ze strany orgánů činných v trestním řízení. Z žalobcem předložených článků plyne, že jméno stíhaného [REDAKCE] z důvodů probíhajícího vyšetřování mluvčí policejního orgánu nesdělil, média si jméno dovodila sama. Média informovala nejen o průběhu trestního stíhání, ale též o jeho zproštění. Žalovaná dále uvedla, že předmětné trestní řízení nebylo déle trvající (jeden rok a pět měsíců) a nebyl prokázán tvrzený zásah spočívající v profesní ostrakizaci a přerušení kariérního postupu, když ještě před zahájením trestního stíhání žadatel požádal o neplacené volno a v současné době opět vykonává funkci [REDAKCE]. Tvrzení o zásazích do rodinného života žalobce nijak nedokládá. Ve světle výše uvedeného se dle žalované jeví částka poskytnutého zadostiučinění jako přiměřená okolnostem případu.

Žalobce ve svém vyjádření ze dne 27. 1. 2016 potvrdil, že částka 115 130 Kč byla dne 16. 9. 2015 připsána na účet žalobce. Z uvedeného důvodu vzal žalobce žalobu co do této částky 115 130 Kč částečně zpět, když náklady právního zastoupení na obhajobu představují částku 64 130 Kč a částečné plnění přiměřeného zadostiučinění v penězích částku 51 000 Kč. Žalobce dále nesouhlasil se zkrácením nákladů obhajoby v podobě stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání, návrhu na zastavení trestního stíhání a úkonů za provedená hlavní líčení. Uhrazené zadostiučinění ve výši 51 000 Kč žalobce rovněž nepovažoval za přiměřené. V souvislosti s uvedeným částečným zpětvzetím žaloby Obvodní soud pro Prahu 2 usnesením ze dne 3. 2. 2016, číslo jednací 16 C 123/2014-80 řízení co do částky 115 130 Kč zastavil. Usnesení nabylo právní moci dne 24. 2. 2016.

Na základě předloženého zápisu o dohodě uzavřené mezi Ministerstvem spravedlnosti ČR a Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových ze dne 7. 12. 2016 jedná za stát dnem podpisu této dohody ve věci vedené u zdejšího soudu pod spisovou značkou 16 C 123/2014 Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, a to ve smyslu ustanovení § 6 odstavec 1 zákona číslo 201/2002 Sb.

V průběhu řízení, před zahájením jednání vzal žalobce z vlastní vůle zpět žalobu co do požadované náhrady ušlé mzdy ve výši 889 440 Kč s příslušenstvím a dále nárok na náhradu uhrazeného pojistného na všeobecném zdravotním pojištění ve výši 16 716 Kč s příslušenstvím. Konečně vzal žalobce žalobu částečně zpět co do požadovaného zadostiučnění za nemajetkovou újmu v rozsahu 2 947 200 Kč s příslušenstvím. V návaznosti na částečné zpětvzetí žaloby Obvodní soud pro Prahu 2 usnesením ze dne 27. 3. 2017, číslo jednací 16 C 123/2014-111 řízení v rozsahu zpětvzetí ve výši 3 853 356 Kč s 8,05% úrokem z prodlení z této částky ročně od 24. 10. 2014 do zaplacení, zastavil. Usnesení nabylo právní moci dne 21. 4. 2017.

Předmětem řízení tak zůstal nárok žalobce na zbývající část nákladů obhajoby ve výši 11 373 Kč s příslušenstvím a nárok na zadostiučnění za nemajetkovou újmu ve výši 1 500 000 Kč s příslušenstvím.

Mezi žalobcem a žalovanou je nesporné, že žalobce uplatnil mimosoudně svůj nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy v žalované výši u žalované žádostí ze dne 17. 4. 2014, došle žalované téhož dne. Dále je nesporné, že žalovaná stanoviskem ze dne 14. 9. 2015 přiznala žalobci na nákladech obhajoby částku 64 310 Kč a na nemajetkové újmě částku 51 000 Kč, přičemž tyto částky žalobci také uhradila. Uvedené skutečnosti má soud rovněž za prokázány z citovaných listin – žádosti žalobce o náhradu škody ze dne 17. 4. 2014 i stanoviska žalované k této žádosti ze dne 14. 9. 2015. Dále je mezi oběma stranami nesporný obsah vyšetřovacího a trestního spisu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod spisovou značkou [REDAKCE] jakož průběh a výsledek tohoto řízení i jednotlivé úkony v tomto spise obsažené.

Z vyšetřovacího a trestního spisu Obvodního soudu pro Prahu 1, spisová značka [REDAKCE] má soud za prokázáno, že usnesením policejního orgánu ze dne 11. 5. 2012, [REDAKCE] bylo zahájeno trestní stíhání žalobce PhDr. J. [REDAKCE] Ch. [REDAKCE] pro trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle ustanovení § 158 odstavec 1 písmeno a), odstavec 2 písmeno c) trestního zákona, v jednočinném souběhu s trestným činem porušování povinnosti při správě cizího majetku podle ustanovení § 255 odstavec 1, odstavec 2 písmeno b) trestního zákona, účinného do 31. 12. 2009, neboť jednáním popsaným v tomto usnesení měl jako veřejný činitel vykonávat svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu a způsobit tak značnou škodu a dále měl porušit smluvní, ale i zákonem mu uloženou povinnost opatrovat cizí majetek a způsobit tak jinému značnou škodu. Podáním ze dne 2. 6. 2012 žalobce podal stížnost do tohoto usnesení a současně v příloze připojil plnou moc pro zvoleného obhájce JUDr. Karla Brücklera, advokáta. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 3. 9. 2013, spisová značka [REDAKCE] byl obžalovaný PhDr. J. [REDAKCE] Ch. [REDAKCE] CSc., podle § 226 písmeno b) trestního řádu zproštěn z obžaloby pro trestné činy zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odstavec 1 písmeno a), odstavec 2 písmeno c) trestního zákona číslo 140/1961 Sb., účinného do 31. 12. 2009 v jednočinném souběhu s trestným činem porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odstavec 1, odstavec 2 písmeno b) trestního zákona číslo 140/1961 Sb., účinného do 31. 12. 2009. Soud v odůvodnění citovaného rozsudku konstatoval, že obžalovaný jednáním, které mu bylo kladeno za vinu, nenaplnil skutkovou podstatu žalovaných skutků jak po objektivní, tak i po subjektivní stránce. Obžalovaný podepsal v daném období smlouvy o realizaci projektů ekonomické diplomacie, konkretizované ve výroku předmětného rozsudku, které mu byly předloženy k podpisu, avšak podepsal je po schválení

z ústředí, a proto sám nemohl předpokládat, že právě u těchto jednotlivých smluv, které jsou ve výroku rozsudku konkretizovány, dojde k porušení metodického pokynu ministerstva. Rovněž jednáním obžalovaného popsáním ve výroku citovaného rozsudku nebyl dotčen zájem státu na řádném výkonu pravomoci veřejných činitelů, to je v souladu s právním řádem. Citovaný rozsudek nabyl právní moci dne 26. 10. 2013. Uvedené skutečnosti má soud za prokázány z citovaného vyšetřovacího a trestního spisu Obvodního soudu pro Prahu 1 spisová značka [REDACTED]

Žalobce k požadovanému zadostiucnění za předmětnou nemajetkovou újmu doložil výběr mediálních článků týkajících se jeho osoby v souvislosti s trestním stíháním, které proti němu bylo vedeno. Konkrétně o kauze žalobce informovalo na svých stránkách například dne [REDACTED]

[REDACTED] zde byla uvedena informace o zproštění viny [REDACTED] J. [REDACTED] Ch. [REDACTED] soudem, dne [REDACTED] - zde uvedena mimo jiné informace o snaze uplatnit [REDACTED] s nepřesvědčivě odstraněným škraloupem z minulosti J. [REDACTED] Ch. [REDACTED]. O trestním stíhání žalobce informovala též zahraniční média – například dne [REDACTED]

[REDACTED] Zde je konkrétně žalobce charakterizován jako český [REDACTED]

Předtím rovněž působil v diplomatických službách – [REDACTED]

[REDACTED] Žalobce je mimo jiné autorem řady vědeckých a popularizačních článků [REDACTED] přednášel a ad hoc přednáší o problematice Afriky, EU, diplomacii, zemědělské politice, obnovitelných zdrojů energie na řadě univerzit, odborných institucích a konferencích v ČR a zahraničí.

Z opakovaných žádostí žalobce o postupné prodlužování neplaceného volna, adresovaných jeho zaměstnavateli – [REDACTED] soud zjistil, že žalobce opakovaně požádal svého zaměstnavatele z důvodu svého trestního stíhání, o poskytnutí pracovního volna bez náhrady platu, v čemž mu bylo zaměstnavatelem opakovaně vyhověno (viz žádosti žalobce ze dne 31. 7. 2012 a 5. 4. 2013 nebo odpovědi zaměstnavatele ze dne 9. 8. 2012 a 16. 4. 2013). Dopisem ze dne 21. 11. 2013 žalobce požádal zaměstnavatele o předčasné ukončení jeho neplaceného volna (čerpaného od 25. 8. 2012) s poukazem na pravomocný osvobozující rozsudek.

Žalobce na prokázání požadované nemajetkové újmy a její výše v souvislosti s nedůvodným trestním stíháním jeho osoby navrhl výslechy svědků Mgr. P. [REDACTED] I. [REDACTED] a JUDr. D. [REDACTED] K. [REDACTED]. Svědek Mgr. P. [REDACTED] I. [REDACTED] konkrétně vypověděl, že k žalobci má vztah naprosto neutrální, z dřívějšíka se neznají. Potkali se spolu až v roce 2014, kdy žalobce vystřídal na [REDACTED] předcházející paní velvyslankyni, a svědek Mgr. I. [REDACTED] je s ohledem na zastávání funkce [REDACTED] od března roku 2014 v občasném kontaktu i zastupitelským úřadem [REDACTED]. Ve vztahu k žalované svědek pouze

uvedl, že je státním zaměstnancem. Svědkovi je známo, že žalobce byl v minulosti trestně stíhán a toto trestní stíhání skončilo pravděpodobně zastavením. Svědek k tomu uvedl, že i on sám v minulosti prošel obdobnou situací, jako žalobce. Vybavil si, že na jaře roku 2012, kdy sám byl ve funkci [REDAKCE], byl z titulu své funkce vždy informován o trestním stíhání [REDAKCE]. V této souvislosti se k němu dostala informace o trestním stíhání žalobce někdy na jaře roku 2012. Samotnému žalobci byl svědek Mgr. I. [REDAKCE] jako [REDAKCE] představen v roce 2014, kdy došlo ke střídání velvyslanců na velvyslanectví [REDAKCE], a na místo původní velvyslankyně [REDAKCE] nastupoval žalobce. V té době ho svědek znal jako bývalého [REDAKCE]. Svědek si pamatuje, že v říjnu roku 2014 byla [REDAKCE] státní recepce, které se účastnil jako policejní přidělenec a účastnil se jí i žalobce jako velvyslanec. Tehdy svědek v kuloárech zaslechl přímo invektivy na adresu pana velvyslance Ch. [REDAKCE] ve smyslu, co to máme za velvyslance a bylo zde vyložene řečeno, že zločinec jde [REDAKCE]. Svědek sám zažil velmi podobnou situaci a z vlastní zkušenosti ví, jak toto dovede člověka poškodit. Dle svědka je takovéto trestní stíhání, které skončí zproštěním, v českém prostředí vnímáno tak, že „na každém šprochu je pravdy trochu“, a takovéto vyjádření doslovně tehdy v říjnu roku 2014 v kuloárech ve vztahu k osobě žalobce padlo. Svědek tehdy takovémuto vyjádření oponoval i s ohledem na svoji vlastní osobní zkušenost. Velmi podobné invektivy dle svědka zazněly i v [REDAKCE] neboť svědek má jako policejní přidělenec kancelář jak na [REDAKCE], tak na [REDAKCE]. V této souvislosti byl svědek dotazován, jak je možné, že takováto osoba (poznámka: tedy žalobce) nás může reprezentovat a jak je možné, že může být velvyslancem. Svědek v té době neměl ze sdělovacích prostředků informace, jak trestní stíhání žalobce skončilo, měl pouze informace, že byl stíhán. Svědek tehdy takovouto situaci vnímal velice negativně a sám ví, že zejména v tomto diplomatickém prostředí mají tyto skutečnosti významný dopad na osobu a situaci člověka. Další takovéto reakce či situace svědek zaznamenal ještě někdy v roce 2015, kdy byl při obdobných setkáních dotazován na tuto záležitost žalobce a setkával se i s negativními ohlasy na osobu žalobce jako velvyslance s tím, že: „jak ve funkci [REDAKCE] může být člověk, který byl trestně stíhán“. Svědek pak již v této době měl od žalobce informace, jak jeho trestní stíhání dopadlo – že byl obžaloby zproštěn, a proto již mohl sám na takovéto dotazy či ohlasy reagovat a oponovat jim. Svědka v této souvislosti překvapilo, jak je diplomatické prostředí tvrdé k takovémuto dřívějšímu trestnímu stíhání konkrétní osoby a vzhledem ke svým obdobným zkušenostem chápe, že se žalobci velmi těžko v tomto prostředí pohybovalo. Ke svým vlastním zkušenostem vypověděl, že za svého působení ve funkci [REDAKCE] byl v srpnu roku 2012 obviněn z trestného činu zneužití pravomoci veřejného činitele a z trestného činu pomluvy. Soud I. stupně ho obžaloby zprostil a následně v říjnu roku 2013 bylo pravomocným usnesením Městského soudu v Praze jeho trestní stíhání zastaveno jako nezákonné. V souvislosti s tímto obviněním byl svědek odvolán nejen z funkce [REDAKCE] nýbrž byl i propuštěn ze služebního poměru [REDAKCE] po 28 letech. Svědek následně požádal o náhradu škody i nemajetkové újmy, kdy celkové částky požadované nemajetkové újmy ve výši 1 200 000 Kč mu byla Ministerstvem spravedlnosti vyplacena částka 600 000 Kč. Svědek rovněž požadoval i omluvu, v čemž mu bylo vyhověno. Omluva byla publikována na internetových stránkách Ministerstva spravedlnosti a přišel mu rovněž dopis na adresu do jeho bydliště. Svědek se následně vrátil do funkce [REDAKCE] kterou by mohl vykonávat až do roku 2016, avšak po dvou měsících zjistil, že se tato funkce vykonávat nedá, neboť narazil na obdobné pomluvy a obdobné invektivy, jako v případě žalobce. Po dvou měsících tedy svědek funkci [REDAKCE] na vlastní žádost opustil a vstoupil do diplomacie. V závěru svědek Mgr. I. [REDAKCE] uvedl, že poskytnutá omluva pro něho měla velmi zásadní vliv, neboť takovouto omluvu obdržel přímo od ministryně spravedlnosti [REDAKCE] a dopis s touto omluvou u sebe nějakou dobu nosil, aby v souvislosti s dotazy nemusel sáhodlouze vysvětlovat, že došlo k takto velkému justičnímu omylu. Svědkyně JUDr. D. [REDAKCE] K. [REDAKCE] vypověděla, že žalobce zná od roku 2009, kdy spolu asi tři čtvrtě roku působili

společně ve vládě, přičemž společně ve vládě končili v červenci roku 2010. Svědkyně dále vypověděla, že s většinou bývalých členů této vlády komunikovala i následně. Se žalobcem, když byli spolu ve vládě, si velice rozuměli. Byli si blízcí i z toho důvodu, že žalobce napsal knihu a svědkyně také psala knihy. Svědkyně se s žalobcem setkávala při různých příležitostech, setkávali se společně i s členy svých rodin. Setkávali se společně na vládních akcích i mimo tyto akce. Svědkyně vypověděla, že ona i žalobce mají podobný pohled na svět a když oba ve funkci skončili, nadále se navštěvovali a navštěvují se a vědí o sobě i v současné době. Někdy v roce 2012 svědkyni žalobce telefonoval, že se proti němu rozběhlo trestní stíhání. Působil velmi nešťastně a rozechvěle. Svědkyně mu doporučila jako obhájce JUDr. Karla Brücklera. Svědkyni je známo, že trestní stíhání na žalobce velmi těžce působilo, i manželka žalobce I. z toho byla také velmi špatná. Svědkyně je toho názoru, že i děti žalobce to musely velmi těžce prožívat. Svědkyně sama organizuje srazy členů zmíněné bývalé vlády a je jí známo, že žalobce v době jeho trestního stíhání na tyto srazy chodit nechtěl. Také svědkyni v této souvislosti sděloval, že se od něho lidé odvracejí, nezvedají mu telefony nebo přecházejí na druhou stranu chodníku. Svědkyně tu samou situaci zažívala v roce 2010, a proto ví, jak to na člověka může působit. Svědkyně vypověděla, že v průběhu trestního stíhání, které trvalo tři čtvrtě roku nebo rok, jí žalobce průběžně telefonoval a sděloval, jak se situace vyvíjí. Jednou nebo dvakrát spolu rovněž něco strategicky konzultovali. Svědkyně v té době na žalobce působila jako kamarádka, jako tak zvaná „vrba“. Působila na žalobce po lidské stránce. Svědkyně vypověděla, že celá podstata je o tom, jak dlouhou je stíhaný člověk ponechán v nejistotě, jak trestní stíhání dopadne. Dle názoru svědkyně by jako prvotní měla přijít omluva. Ona sama se za svého působení jako [REDAKCE] zasadila o to, aby se ministerstvo spravedlnosti v těchto případech omlouvalo a aby začalo vyplácet náhrady.

Žalobce k předmětnému trestnímu stíhání jeho osoby vypověděl, že po zprošťujícím rozsudku marně čekal ze strany státních orgánů na omluvu. Tu považuje v této věci za zásadní. Nesouhlasí se stanoviskem žalované ani s bagatelizací doby, po kterou jeho trestní stíhání trvalo. Poukázal na to, že kriminalizace jedince je druhým nejefektivnějším způsobem po násilném trestném činu, jak dotyčnou osobu odstavit. Uvedl, že toto nezákonné trestní stíhání se i nadále táhne jako červená nit a komplikuje mu život. Žalovaná zcela opomenula skutečnost, že žalobce je osobou mezinárodně veřejně činnou a známou a tudíž dopad postupu PČR i státního zastupitelství byl nejen zde v České republice, ale i v zahraničí. Žalobce uvedl, že následky svého nezákonného trestního stíhání nese dodnes a ponese je i nadále. Namátkově uvedl konkrétní příklady: například podrobnější prověrka hostitelské země při žádosti o agrément (to je schválení diplomatického zástupce vládou, u které má být akreditován, před jeho jmenováním), průtahy při žádosti o víza. Vzhledem k tomu, že v řadě žádostí o víza žalobce musí uvádět, že byl trestně stíhán, nedostane víza automaticky elektronicky, nýbrž dochází k nadstandardnímu prověřování a prodlevě. Žalobce je rovněž neustále vystavován dotazům, co se vlastně stalo a proč. V důsledku trestního stíhání žalobce mimo jiné musel ukončit spolupráci s [REDAKCE] Národně bezpečnostní úřad zahájil proti žalobci řízení o odebrání bezpečnostní prověrky, při různých příležitostech se několikrát ročně objeví jméno žalobce v médiích na seznamu stíhaných osob a podobně.

Žalobce k výzvě soudu k provedení srovnání jeho nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 1 500 000 Kč s jinými případy odškodňování nemajetkové újmy ve svém vyjádření ze dne 19. 5. 2017 zvolil ke srovnání případy zadostiučinění poskytnutého v případech jiných náhrad za způsobenou nemajetkovou újmu v trestních věcech, přičemž konkrétně vycházel z případu bývalého [REDAKCE] R M [REDAKCE] B [REDAKCE], z případu bývalého [REDAKCE] – R [REDAKCE] A [REDAKCE] z případu Mgr. P [REDAKCE] L [REDAKCE] či případu bývalého [REDAKCE] V [REDAKCE] B [REDAKCE]. Dle žalobce ve věci bývalého [REDAKCE] M [REDAKCE] B [REDAKCE] došlo dle dostupných tiskových zpráv k priznání zadostiučinění za nemajetkovou újmu v důsledku

nezákonného trestního stíhání v rámci řízení před Ministerstvem spravedlnosti ČR ve výši 180 000 Kč, která byla doprovázena také písemnou omluvou. V případě R. A. přiznala žalovaná při projednávání nároku peněžité zadostiučinění ve výši 120 000 Kč a následně pravomocným rozsudkem mělo být dle žalobce přiznáno zadostiučinění ve výši 435 000 Kč. V případě Mgr. P. I. dle dostupných tiskových zpráv mu bylo přiznáno zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu ve výši 600 000 Kč, doprovázené veřejnou omluvou za způsobenou nemajetkovou újmu. Dle žalobci dostupných informací požaduje bývalý V. B. zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu až ve výši 20 000 000 Kč. Žalobce v této souvislosti navrhl k důkazu stanoviska žalované v jednotlivých odškodňovacích řízeních shora uvedených osob, jakož i vyžádání případných občanskoprávních spisů v těchto věcech. Žalovaná v návaznosti na podání žalobce ze dne 19. 5. 2017 ve svém vyjádření ze dne 25. 8. 2017 uvedla, že v případě pana M. B. bylo žalovanou poskytnuto odškodnění ve výši 180 000 Kč a písemná omluva. Dle žalované však celkovou výši tohoto odškodnění není možné vytrhávat z kontextu daného případu, kdy trestní stíhání bylo na rozdíl od případu žalobce déle trvající (celkem 36 měsíců), přičemž při přepočtu na jeden měsíc trestního stíhání žadateli v tomto případě byla poskytnuta částka zadostiučinění ve výši 5 000 Kč za jeden měsíc trestního stíhání. V případě pana R. A. bylo ze strany žalované poskytnuto odškodnění ve výši 120 000 Kč, nicméně věc není pravomocně skončena, neboť v současné době probíhá odvolací řízení u Krajského soudu v Brně. V případě pana P. I. byla žadateli poskytnuta částka zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 600 000 Kč a písemná omluva, když bylo přihlédnuto ke zcela výjimečné situaci žadatele, jenž byl trestně stíhán jako nejvyšší představitel Policie ČR a v důsledku trestního stíhání proti jeho osobě byl ukončen jeho služební poměr. Případ pana V. B. považuje žalovaná za zcela nepřiléhavý na projednávanou situaci žalobce, když žadatel v tomto případě požadoval náhradu pouze majetkové újmy (náklady obhajoby), nikoliv újmu nemajetkovou. S ohledem na shora popsání případy odškodnění uvedené ze strany žalobce za nejpodobnější jeho případu lze dle žalované považovat případ pana M. B., a to s ohledem na obdobné postavení v době zahájení trestního stíhání, kdy byla poskytnuta písemná omluva a zadostiučinění ve výši 5 000 Kč za jeden měsíc trestního stíhání. Dle žalované je současně nutno vycházet z aktuální soudní judikatury, zejména z judikatury nadřízeného Městského soudu v Praze, který zpravidla přiznává zadostiučinění ve výši cca 1 000 Kč až 2 500 Kč za jeden měsíc trestního stíhání, když v závažných případech překročení uvedené hranice připouští. Žalovaná k poslední uvedené vyjádření rovněž doložila jednotlivá stanoviska odboru odškodňování Ministerstva spravedlnosti ČR ve věci Mgr. P. L. a ve věci MUDr. M. B., když závěry obsažené v těchto stanoviscích se shodují se skutečnostmi obsaženými ve vyjádření žalované ze dne 25. 8. 2017. Pokud jde o věc JUDr. V. B. z obsahu spisu vedeného u zdejšího soudu pod spisovou značkou 42 C 361/2014 má soud za prokázáno, že JUDr. V. B. uplatnil u zdejšího soudu žalobu na náhradu škody a nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím ve smyslu zákona číslo 82/1998 Sb. v souvislosti se zproštěním obžaloby v trestním řízení, které proti němu bylo vedeno, když konkrétně požadoval vynaložené náklady obhajoby ve výši 356 829 Kč a zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 20 000 000 Kč a 3 000 000 Kč. Žalovaná v rámci stanoviska k uplatněnému nároku shledala uplatněný nárok důvodným co do nákladů obhajoby ve výši 334 807 Kč, přičemž požadavek JUDr. V. B. na nemajetkovou újmu v plném rozsahu odmítla s tím, že již poskytnutá omluva ze strany žalované je odpovídajícím satisfakčním právním prostředkem. Z obsahu spisu 42 C 361/2014 dále vyplývá, že řízení je pravomocně skončeno co do nároku na náklady obhajoby, přičemž zamítavý výrok soudu I. stupně ohledně nemajetkové újmy ve výši 20 000 000 Kč s příslušenstvím byl odvolacím soudem zrušen a věc v tomto rozsahu vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení. V současné době se spis nachází u Nejvyššího soudu ČR s dovoláním žalované. Pokud jde o nárok pana R. A. A. soud má za prokázáno ze spisu Městského soudu v Brně, spisová značka 108 C 309/2014, že tento žalobce se u uvedeného soudu domáhá nároku na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za vzniklou

nemajetkovou újmu ve výši 4 880 000 Kč s příslušenstvím v souvislosti s pravomocným zproštěním obžaloby. Žalovaná v rámci mimosoudního projednání nároku žalobce přiznala žalobci na zadostiučinění z celkové uplatněné částky ve výši 5 000 000 Kč částku 120 000 Kč a současně se žalobci omluvila za nezákonný postup orgánů činných v trestním řízení. Městský soud v Brně dosud nepravomocně přiznal žalobci na náhradě nemajetkové újmy další částku 315 000 Kč s příslušenstvím, avšak žalovaná se proti tomuto rozsudku odvolala. Věc se v současné době nachází u odvolacího Krajského soudu v Brně.

Žalovaná v návaznosti na toto doplnění dokazování stanoviskem ze dne 7. 9. 2017 znovu projednala žádost žalobce na náhradu škody a nad rámec přiznání peněžité částky ve výši 51 000 Kč navýšila přiznané zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu o další částku 49 000 Kč, tedy na celkových 100 000 Kč. Současně v tomto stanovisku žalovaná vyslovila žalobci omluvu za nezákonný postup orgánů činných v trestním řízení, v jehož důsledku bylo vydáno nezákonné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání žalobce. Žalobce při jednání soudu dne 25. 10. 2017 potvrdil, že tato další částka ve výši 49 000 Kč byla na účet žalobce připsána dne 11. 9. 2017.

Podle § 7 odstavec 1 zákona číslo 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, v platném znění, právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 8 odstavec 1 citovaného zákona nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 31a odstavec 1 citovaného zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

Podle § 31a odstavec 2 citovaného zákona zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

S poukazem na výše uvedená skutková zjištění a citovaná zákonná ustanovení soud shledal zbývající nárok žalobce, který zůstal předmětem tohoto řízení, částečně důvodným, a to jak nárok na poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou předmětným trestním stíháním vedeným u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod spisovou značkou [REDAKCE] tak i v dílčí části zbývajícího nároku na obhajněm. Pokud jde o žalobcem požadovanou nemajetkovou újmu ve výši 1 500 000 Kč s příslušenstvím, způsobenou předmětným trestním stíháním, soud posoudil tento nárok jakožto nárok na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí – usnesení o zahájení trestního stíhání obviněného (to je žalobce) ze dne 11. 5. 2012, přičemž toto rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno zprošťujícím rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 3. 9. 2013, spisová značka [REDAKCE]. Jeden z předpokladů odpovědnosti státu za nemajetkovou újmu, a to konkrétně existence nezákonného rozhodnutí je tedy dána. V souvislosti s citovaným nezákonným rozhodnutím - usnesením o zahájení trestního stíhání žalobce jakožto obviněného, vznikla žalobci nemajetková újma předmětným trestním stíháním způsobená, neboť trestní stíhání významně zasáhlo do pracovního i soukromého života žalobce a dotklo se rovněž jeho cti a dobré pověsti, jakožto osoby v České republice i v zahraniční určitým způsobem známé (viz. skutečnosti shora podrobně uvedené žalobcem v jeho účastnické výpovědi

i ve výpovědích svědků Mgr. P. L. a JUDr. D. K. Pokud jde o samotnou výši zadostiučinění za předmětnou nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, když nezákonné rozhodnutí je v příčinné souvislosti s nemajetkovou újmou jako takové, je třeba konstatovat, že rozhodovací činnost soudů byla sjednocena rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 21. 8. 2012, spisová značka 30 Cdo 2256/2011, podle kterého výše zadostiučinění za majetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které skončilo zastavením nebo zproštěním obžaloby, nelze odvíjet od základní částky odškodnění za jeden rok trvání řízení, ve kterém bylo porušeno právo na projednání věci v přiměřené lhůtě. K samotnému způsobu stanovení výše zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním je třeba zmínit rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, spisová značka 30 Cdo 2813/2011, dle kterého zadostiučinění za majetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, se poskytuje podle § 31a odstavec 2 zákona č. 82/1998 Sb., jenž je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a jenž tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymežil sám hypotézu právní normy z širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Soudy při stanovení formy či výše zadostiučinění vychází především z povahy trestní věci, též z délky trestního stíhání a především dopadů trestního stíhání do osobnosti sféry poškozené osoby. Forma a případné výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, to je její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat. Nejvyšší soud v citovaném rozhodnutí dovodil, že kritéria, která pravidelně mohou indikovat rozsah způsobené nemajetkové újmy, jsou v případech zahájení trestního stíhání (řízení), které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, následující: 1) Povaha trestní věci. Pod tímto kritériem se má na mysli zejména závažnost trestného činu kladeného osobě poškozené za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou osoba poškozená konkrétní trestní řízení proti ní vedené negativně vnímá. To souvisí i s hrozbou trestního postihu (druhem a výší trestu) a případného společenského odsouzení. 2) Délka trestního řízení. Toto kritérium zohledňuje zejména to, po jak dlouhou dobu zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku proti němu vedenému trestnímu řízení trval. 3) Následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby. Toto kritérium umožňuje zohlednění individuálních následků trestního stíhání v osobnostní sféře poškozené osoby, jež mohou být umocněny či zmírněny v důsledku objektivních skutečností daného případu formulovaných pod body 1) a 2). Vedle toho je dle citované judikatury Nejvyššího soudu třeba podle § 31a odstavec 2 zákona č. 82/1998 Sb. při stanovení formy a výše zadostiučinění přihlídnout k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Těmi budou zejména okolnosti vydání usnesení o zahájení trestního stíhání, projevující se například ve zjištění, že trestní stíhání bylo proti poškozenému zahájeno zjevně bezdůvodně nebo dokonce s cílem jej poškodit. Budou jimi ale také okolnosti zahájení trestního stíhání předcházející, popřípadě trestní stíhání provázející, vedoucí k závěru o podílu poškozeného na tom, že proti němu bylo trestní stíhání zahájeno, případně, že proti němu bylo ve vedení trestního stíhání pokračováno, aniž by bylo lze uzavřít, že si trestní stíhání zavinil sám. V případě náhrady nemajetkové újmy se s ohledem na její rozdílný charakter v porovnání s náhradou škody (majetkové újmy) a zákonný požadavek § 31a odstavec 2 citovaného zákona přihlídnout při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění i k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo, omezení dovozované ve vztahu k nároku na náhradu škody neuplatní a naopak je třeba chování poškozeného, kterým ke vzniku nemajetkové újmy přispěl, zohlednit. Bude-li zjištěno, že se poškozený dopustil jednání, pro které byl následně trestně stíhán, nepovede to sice k závěru o tom, že si trestní stíhání zavinil a tím pádem k absenci odpovědnosti státu za poškozeného trestním stíháním vzniklou újmu, ale půjde o důležitou okolnost pro stanovení formy a případně výše odškodnění nemajetkové újmy podle § 31a odstavec 2 citovaného zákona. Soud tedy při hodnocení trestního stíhání žalobce uzavřel, že pokud jde o samotnou délku trestního řízení, toto trvalo celkem 17 měsíců + 15 dní, tedy bylo uzavřeno

v relativně krátké době. K otázce závažnosti shora uvedených trestných činů, které mu byly kladeny za vinu, je třeba konstatovat, že žalobci hrozil trest odnětí svobody v případě trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele v délce tří až deseti let a v případě porušování povinnosti při správě cizího majetku v rozpětí od šesti měsíců do pěti let. Předmětné trestní řízení pak mělo dopad na pověst žalobce – navíc jako osoby veřejně známé, ať již v místě jeho bydliště nebo u přátel, spolupracovníků a známých, partnerů na politické či diplomatické úrovni v České republice nebo v zahraničí, a to zejména v souvislosti s jeho medializací po celou dobu trvání tohoto trestního řízení. Dle názoru soudu byly pravidelným referováním zejména vnitrostátních médií negativní následky trestního stíhání v osobnostní sféře žalobce ještě zvyšovány. Trestním stíháním žalobce pro shora uvedené trestné činy byla výrazně zpochybněna jeho profesní i osobní integrita do té doby bezúhonného člověka, navíc politicky a diplomaticky činného. V důsledku vedeného trestního stíhání přestal být žalobce poradcem v týmu [REDAKCE]. Uvedené trestní řízení mělo dopad i v pracovní oblasti žalobce, který po dobu trestního stíhání dle dohody se svým tehdejším zaměstnavatelem – Ministerstvem zahraničních věcí ČR opakovaně požádal (a čerpal) neplacené volno, a to v celkové délce patnácti měsíců. Dle názoru soudu nemělo trestní řízení profesní dopad na osobu žalobce, neboť žalobce i nadále pokračuje v diplomatické kariéře a od září 2014 působí jako [REDAKCE]. V případě žalobce pak z hlediska jednání, které mu bylo kladeno za vinu, lze uzavřít (viz odůvodnění zprošťujícího rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 3. 9. 2013), že žalobce tímto jednáním nenaplnil skutkovou podstatu žalovaných skutků jak po objektivní, tak i po subjektivní stránce. Vzhledem ke všem uvedeným kritériím i konkrétním okolnostem případu je dle názoru soudu odpovídající výši zadostiučnění za předmětné trestní stíhání žalobce částka 12 000 Kč za jeden měsíc trestního stíhání, což za řízení v délce 17 měsíců a 15 dní představuje částku 209 806 Kč, respektive po zohlednění částečného plnění ze strany žalované ve výši 100 000 Kč částku 109 800 Kč. Soud přiznal žalobci zadostiučnění v částce na 1 měsíc vyšší nežli v případě bývalého [REDAKCE] MUDr. M. [REDAKCE] B. [REDAKCE] (jehož kauza je jinak s kauzou žalobce obdobná), a to s ohledem na shora podrobně popsaná specifika a jejich dopady na osobu žalobce.

Pokud jde o nárok žalobce na zbývající část nákladů obhajoby ve výši 11 373 Kč, soud zde v první řadě shledal současné naplnění všech tří předpokladů vzniku této odpovědnosti státu za škodu, a to existenci nezákonného rozhodnutí, vznik škody a příčinnou souvislost mezi oběma těmito předpoklady, když tato odpovědnost je založena na principu objektivním, neboť vzniká bez zřetele na zavinění. Pokud se týká prvního předpokladu, tedy existence nezákonného rozhodnutí, je soud toho názoru, že usnesení o zahájení trestního stíhání obviněného je rozhodnutím procesní povahy, přičemž nárok na náhradu škody, vzniklé usnesením o zahájení trestního stíhání, je třeba posuzovat podle výše citovaných zákonných ustanovení jako škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím. Dále je soud toho názoru, že v souvislosti s trestním řízením, které bylo vůči žalobci zahájeno, bylo jeho právem zvolit si obhájce. Z hlediska splnění podmínky zrušení rozhodnutí pro nezákonnost (§ 8 odstavec 1 zákona č. 82/1998 Sb.) platí, že v případě pravomocného zprošťujícího rozsudku soud nevydává žádné rozhodnutí, kterým by rušil usnesení o zahájení trestního stíhání. Soud je dále toho názoru, že existuje příčinná souvislost mezi sdělením obvinění žalobci a škodou, která mu vznikla a která spočívá v nákladech obhajoby. Samotná výše škody je pak představována jednotlivými úkony právní služby poskytnutými a účtovanými žalobci jeho tehdejší obhájcem JUDr. Karlem Brücklerem, když z hlediska samotné výše jednotlivých úkonů právní služby má žalobce nárok dle advokátního tarifu na úkon ve výši 2 300 Kč. Žalovaná po podání žaloby dobrovolně plnila na obhajněm z celkové požadované částky 75 504 Kč částku 64 130 Kč. Soud z hlediska zbývajících požadovaných úkonů obhajoby přiznal žalobci další jeden úkon právní služby ve výši 2 300 Kč za návrh na zastavení trestního stíhání ze dne 13. 9. 2012, který do spisu došel dne 18. 9. 2012, dále 1x režijní paušál 300 Kč a 21 % DPH ve výši 546 Kč, tedy celkem částku 3 146 Kč. Z hlediska délky obou hlavních líčení se

soud ztotožnil s výpočtem žalované, a to s odkazem na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 3. 1997, spisová značka [REDAKCE], dle kterého do doby účasti na jednání před soudem, tedy do úkonu právní služby, lze zahrnovat jen ty přestávky, kdy jednání bylo přerušeno na dobu 30 minut a kratší (§ 11 odstavec 1 písmeno g) vyhlášky číslo 177/1996 Sb.). Pokud je jednání přerušeno na dobu delší než 30 minut, včítá se doba přerušení do času promeškaného v souvislosti s poskytnutím právní služby (§ 14 odstavec 1 písmeno b) citované vyhlášky). Za stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání pak náleží žalobci dle ustálené judikatury 1/2 úkonu právní služby, jak rovněž správně plnila žalovaná (viz usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 25. 1. 2007, spisová značka [REDAKCE]). Z faktur doložených žalobcem i z výpisů z účtu obhájce žalobce má soud za prokázáno, že žalobce na nákladech své obhajoby uhradil částku 37 752 Kč a 37 440 Kč.

Ze všech uvedených důvodů soud žalobě vyhověl v rozsahu dle výroku I. tohoto rozsudku, když současně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci úrok z prodlení dle § 517 odstavec 2 občanského zákoníku, jehož výše byla stanovena v souladu s nařízením vlády č. 351/2013 Sb. Žalovaná je v prodlení od 18. 10. 2014, když žalobce podal u žalované žádost o odškodnění dne 17. 4. 2014, a tudíž dnem 17. 10. 2014 uplynula lhůta 6 měsíců dle ustanovení § 15 odstavec 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb. tedy lhůta k náhradě škody (nemajetkové újmy) žalovanou. Žalobce sám pak v podané žalobě požaduje úrok z prodlení od data pozdějšího – ode dne 24. 10. 2014. Ve zbývajícím rozsahu – tj. co do částky 1 390 194 Kč na požadované nemajetkové újmě a co do částky 8 228 Kč na zbývající částce obhajného byla žaloba ze shora uvedených důvodů soudem zamítnuta (viz. výrok II. rozsudku).

Z ostatních důkazů v řízení provedených soud nezjistil skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci, a proto je v odůvodnění tohoto rozsudku podrobně nehodnotil.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 142 odstavec 2 o. s. ř. podle úspěchu ve věci. Vzhledem k tomu, že žalobce se v tomto řízení domáhal jednak náhrady škody představované vynaloženými náklady obhajoby, úslou mzdou a odvodem pojistného na všeobecném zdravotním pojištění, jednak poskytnutím zadostiučinění za nemajetkovou újmu v penězích, soud při vyčíslení nákladů řízení vycházel z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. 12. 2016, spisová značka 30Cdo 1435/2015. Nejvyšší soud v citovaném rozhodnutí uzavírá, že při určování poměru úspěchu a neúspěchu účastníka, který vedle nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu v řízení uplatnil rovněž nárok (nároky) na jiné peněžité plnění (objektivní kumulace), je třeba vycházet ze vzájemného poměru tarifních hodnot takto uplatněných nároků, jež se stanoví podle § 8 a násl. advokátního tarifu. Činí-li tarifní hodnota nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu podle § 9 odstavec 4 písmeno a) advokátního tarifu 50 000 Kč, pak tarifní hodnota nároku na peněžité plnění vychází zásadně z výše tohoto plnění bez uplatněného příslušenství (§ 8 odstavec 1 AT). V tomto konkrétním případě měl žalobce úspěch co do částky 117 276 Kč (to je nemajetková újma 50 000 Kč plus 67 276 Kč obhajné) a neúspěch ve výši 914 384 Kč. Úspěch žalobce je tak představován 11,37 % a úspěch žalované 88,63 %. Žalovaná tak byla v řízení převážně úspěšná, přičemž žalobce je povinen nahradit žalované 77,26 % z celkové částky nákladů řízení. Výše nákladů řízení žalované vychází z ustanovení § 151 odstavec 3 o. s. ř. a vyhlášky číslo 54/2015 Sb. a je představována paušální náhradou hotových výdajů žalované. Po datu 1. 7. 2015, kdy nabylo účinnosti ustanovení § 151 odstavec 3 o. s. ř., žalovaná učinila v řízení tyto úkony: vyjádření k žalobě ze dne 17. 9. 2015, účast u jednání dne 15. 3. 2017, 24. 5. 2017, vyjádření žalované ze dne 25. 8. 2017, účast u jednání dne 28. 8. 2017, 25. 10. 2017, 15. 11. 2017 a účast u vyhlášení rozsudku dne 20. 11. 2017, to je 8 úkonů po 300 Kč, tedy 2 400 Kč. 77,26 % z této částky je pak představováno částkou 1 854,24 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení jeho písemného vyhotovení, k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh jeho soudní výkon nebo exekuci.

Praha 20. listopadu 2017

JUDr. Zuzana Šmídová v. r.
předsedkyně senátu